

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

Subverzivno disociranje

Fragment protiv civilnog anarhizma

L

L

Subverzivno disociranje
Fragment protiv civilnog anarhizma
2013.

interarma.info

Naslov originala: „Subversive disassociation – Fragment against civil anarchism” (objavljeno u zbirci tekstova „Anarchy. Civil or subversive?”, u izdanju darkmatter.noblogs.org / 325.nostate.net);
s engleskog prevela: Erika

anarhisticka-biblioteka.net

2013.

Mislim da je važno reći kako su cjelinu anarhističke prakse — od organiziranja na radnim mjestima do ubojstava — te civilne anarhističke grupe ograničile na samo one metode koje ne „otuđuju” demokratsko društvo. To nije ideja „socijalnih” anarhista iz klasičnog perioda i zato nemaju prava da se pozivaju na povijesnu legitimnost. Zaključak je da se i ja smatram antagonistom fikcije civilnog anarhizma i njegovih ciljeva.

Međutim, ovaj fragment se ne fokusira na društveni nivo borbe u svojoj cjelini, napisan je s najboljom namjerom za one koji će se potruditi da pokušaju shvatiti moje stavove. Ovaj tekst je samo kratka polemika, i ne baš razumljiva ili čak ni dosljedna u svim svojim točkama. S tim na umu, iznosim slijedeće odluke koje je donijelo anarhističko rukovodstvo u Britaniji i drugdje:

- „Opasne” publikacije i anti-socijalne ideje, nadasve anticivilizacijske, su zabranjene.

- Potvrđivati svoja djela i život otporom, sabotажom i napadom je zabranjeno.

- Izražavati solidarnost s određenim anarhističkim zatvorenicima i projektima (često zvanim teroristima) je zabranjeno.

Ako iz vitalne revolucionarne tendencije očekujete hrabrost, raspravu, diskusiju i razmjenu, bit ćete razočarani jer civilni anarhizam ne zanimaju vaši stavovi, nego samo vaša suglasnost.

Čak i kada ne uzimaju distancu od zatvorenih drugova, često pomažu opresiji, zato što ne mogu podnijeti da ih mediji krivo prikažu i zamjeraju anarhistima od prakse na njihovim akcijama. Međutim anarhisti od prakse ne predstavljaju nikoga, samo sebe same, i njihove akcije pripadaju samo njima, a ne pokretu, i to je problem.

Posvećujem ovaj članak svima koji su pod istragom i zatvoreni u Italiji.

L

Kritika „civilnog anarhizma”, koja je krenula od nekoliko kraćih tekstova, drugova nihilista-egoista iz **Dark Matter Publications**¹ i članka **Venone Q** „Skandalozna razmišljanja”², oživjela je neophodnu osudu tipičnog britanskog (i ne samo) načina razmišljanja. Ta kritika još nije ni cjelovita ni širokog spektra, sastoji se samo od par crtica, ali dirnula je u živac. Gotovo jednu deceniju je civilni anarhizam u Britaniji usavršavao svoje teoretske izjave neometano, zato je ova kritika vrlo osvježavajuća. Ovaj fragment želi biti samo još jedan doprinos osvježenju navedenoj kritici „civilnog anarhizma”, uz nekoliko mojih razmatranja.

Ako je akcija određivo svojstvo nove anarhističke prakse, što je antiteza „civilnom anarhizmu”, onda citiram ZVC (Zavjera Vatre-nih Čelija) kada kažu da „drugovi koji iskazuju čast svojim riječima sa svojim akcijama, predstavljaju najidealniji početak autentičnog dijaloga između tendencija anarhističkog pokreta. Mi preziremo lažne-reformističke anarhiste čija se politička teorija, idealizirana, sastoji od komocija i kukavičluka.”

Civilni anarhizam nije baš politička struja, već jedan otvoreni pojam koji se koristi za ocrtavanje utočišta za kukavične, reformističke i kolaboracionističke pojedince, koji koriste anarhizam kao oslonac za bijeg iz represije društva i potrebe za djelovanjem.

Ja ne ulazim u raspravu s tim osobama, ili s njihovom civiliziranosti utemeljenoj na odabranom obliku organizacije, ili izabranim metodama „direktne akcije”, na njima je da ustraju na čemu god preferiraju. To nije moja briga, osim kada mi pokušavaju nametnuti svoju volju.

Nemam ništa protiv masovne organizacije samoj po sebi, smatram je, jasno, osnovnim principom gotovo svih revolucionarnih aktivnosti, no budući da sam bio duže vremena blizak s tim „ci-

¹ Vidi „August 2011 Revolt: Anarchy in the UK”, Dark Matter Publications, darkmatter.noblogs.org

² Vidi Venona Q, „Skandalozna razmišljanja”, anarhisticka-biblioteka.net, koji je jedan idiotski član Talijanske Anarhističke Federacije na libcom.org nazvao „uvredom anarhizma”.

vilnim anarhizmom”, i da sam imao stoga vremena da razmotrim njegov današnji razvoj i smjer, mislim da se to krdo susreće s jednim ozbiljnim problemom, to jest odobrenje izražavanja različitih stavova i perspektiva koji odudaraju od grupnog razmišljanja po „partijskoj liniji”.

Kao anarhisti oni iskreno vjeruju, ili barem njihova propaganda toliko veliča, da ljudsko biće, zla životinja, može doživjeti iskupljenje kroz njihov politički program. Ostavljajući to pitanje trenutno sa strane, mi kao anarhisti imamo naizgled više toga što nas spaja nego što nas dijeli, i rekao bih čak da bi po njihovim zaključcima ideje civilnih anarhista mogle biti kongruentne sa socijalnim ustankom, ali sumnjam da bi oni bili.

U Britaniji [*i ne samo, nap.prev.*], izgleda da je jedna od ključnih vrijednosti civilnog anarhizma aktivno političko djelovanje kao svrha samoj sebi, umjesto kao sredstvo određene svrhe; i zato, mjesto da se kreće prema društvenom konfliktu i ustanku, smješta se u malenu nišu medijskog/političkog-spektakla i naširoko izbjegava potrebu izlaganja riziku. No, on može tako djelovati i zato što je „demokracija” kao pojam toliko zloupotrebjavana za neo-liberalne projekte da pokušaj čišćenja njenog lika i „povratka na istinsku i participativnu demokraciju” (ili građanstvo i civilno investiranje u vlast) počinje izgledati radikalno (premda nije). Anarhistički legalizam ne doživljava sebe snagom negacije, ali postaje nerazlučiv od demokratske politike, mada se pretvara da je nadilazi. Civilni anarhizam se neće nikada razviti u prepoznatljivo svojstvo konflikta na društvenom terenu, zato što nema specifičnu narav, slijedi stope mase i ljubomorno ključa po glavama onih koji se usuđuju izraziti svoje neodobravanje pred ostalima.

Ove grupice, pošto se stalno brinu za očuvanje vlastite egzistencije u društvu, zauzimaju što manje opasniju poziciju naspram Moći i djeluju jednostavno kao interesna grupa za vrlo marginalizirane osobe koje su izolirane i u potrazi za moći. Psihološkom supstitucijom moći mehanizmom „formalne” organizacije, krivo ponašanje se nastoji sakriti političkim rasuđivanjem. Što znači odbiti, cenzu-

rirati i ocrniti pojedince i grupe na koje ne mogu utjecati ili kontrolirati, budući da nastoje nadzirati tuđe ponašanje.

Civilni anarhizam napada svakog anarhista ili aktivista koji se usudi odbaciti grupno razmišljanje i samostalno se organizirati izvan „prihvatljivih granica”; i kao sve političke grupe, civilni anarhisti su također skloni homogenosti, centralizaciji, hijerarhiji, zastupanju i cenzuri, mada je sve zakrinkano suglasnošću. Usprkos čestom naglašavanju kako su te metode organizacije u stvari radikalne, one su u biti neformalne, gotovo se i ne razlikuju od stila knjižnice i dječjih vrtića koje postoje u svim grupnim zajednicama. Ako neki anarhisti izvlače snagu iz toga, onda mislim da naivno gledaju na ono protiv čega se bore.

Kapital nije nešto protiv čega se možemo boriti na „radnom mjestu” ili u nečijoj „zajednici”, zasigurno ne više, osim ako posljednjih 30 godina globalne ekonomske restrukturacije i klasne rekompozicije shvatim kao pobjedu klasičnih anarhističkih metoda. Možda griješim, ali ne vidim nikakve budućnosti u tradicionalnim oblicima anarhističke organizacije, pošto ne samo da je društveni model na kojima počivaju porazio kapitalizam, nego su se i uvjeti u kojima su bili nekada značajni izmijenili.

To me, naravno, vodi do moje slijedeće točke, odnosno što je revolucionarno, ili čak anarhističko, u prihvaćanju marksističkih i ljevičarskih ideja? Nisam siguran, mada gledam kroz dvije dekade mojeg osobnog iskustva, ali rekao bih „nije baš”. U posljednjih nekoliko godina anarho-ustaničke [*insurekcionističke, nap.prev.*] grupe stvorile su prekograničnu destruktivnu solidarnost i novu generaciju urbane gerile. Smiješno bi bilo pomisliti kako te grupe proizlaze iz ničega i kako nemaju nikakvog pozitivnog značaja. Civilne anarhističke metode i ideje već su dugo bile beznačajne u borbama onih zemalja gdje predstavljaju temelj (ako su uopće negdje bile značajne), ali neki se pozivaju na historijsku baštinu i na metode prakse i teorije, a to je polazišna točka mojeg antagonizma prema njima, koja se podudara s mojim otporom prema „anarhističkom” odricanju individualne akcije i propagande djelima.